

گزارش یک مورد میلولیپوم غده فوق کلیوی

محمدحسین گذشتی*

خلاصه

سابقه و هدف: میلولیپوم غده فوق کلیوی یکی از تومورهای خوش خیم و نادر می باشد که از بافت های چربی و هماتوپویتیک تشکیل شده است. اکثرا به شکل تصادفی کشف می شود، ولی اخیرا با روش های رادیولوژیک جدید نیز قابل تشخیص است. **معرفی بیمار:** بیمار مرد ۵۸ ساله با سابقه فشار خون خفیف بود که جهت بررسی توده غده فوق کلیه راست به کلینیک غدد معرفی شده بود. توده فوق کلیه این بیمار در سونوگرافی شکم به هنگام بررسی علت درد ناحیه اپیگاستر به طور تصادفی دیده شده بود. در CTscan آدرنال توده با دانسیته چربی بین قطب فوقانی کلیه راست و کبد چسبیده به بازوی داخلی غده فوق کلیه راست دیده شد. **بحث و نتیجه گیری:** اگر تشخیص قطعی میلولیپوم غده فوق کلیه با تصویربرداری امکان پذیر باشد بررسی غددی بیمار لازم نیست. زیرا میلولیپوما آدرنال از نظر هورمونی غیرفعال است و ترشح هورمونی ندارد. **واژگان کلیدی:** میلولیپوم، غده فوق کلیه، تومور خوش خیم

استادیار گروه غدد و متابولیسم دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان

* نویسنده مسؤل: محمدحسین گذشتی

آدرس: کرمان، مرکز آموزشی - درمانی افضلی پور، بخش غدد درون ریز

پست الکترونیک: drgozashti@yahoo.com

تلفن: ۰۹۱۳ ۳۵۱ ۵۷۰۵

دورنویس: ۰۳۴۱ ۳۲۲۲۷۶۳

تاریخ دریافت: ۸۷/۸/۲۰

تاریخ پذیرش نهایی: ۸۷/۱۰/۱۰

مقدمه

میلولیپوم غده فوق کلیوی یکی از تومورهای خوش خیم و نادر می باشد که از بافت های چربی و هماتوپویتیک تشکیل شده است. در گذشته این تومور به طور تصادفی در اتوپسی ها دیده می شد و شیوعی بین ۰/۰۸ تا ۰/۲ درصد برای آن ذکر شده بود [۲،۱]. در حال حاضر با استفاده از روش های جدید رادیولوژی مانند سونوگرافی و CTscan در بررسی مشکلات شکمی این ضایعه بیشتر از گذشته به طور تصادفی در توده های غده فوق کلیه دیده می شود و شیوعی تا ۱۰ درصد برای آن گزارش شده است [۴،۳]. به علت عدم آگاهی از چگونگی به وجود آمدن و شیوع پایین آن شناخت کافی از بیماری و رشد آن وجود ندارد و با توجه به روش های جدید تصویربرداری بیماران بیشتری تشخیص داده می شوند، ولی روش مناسب برخورد بالینی با آنها و درمان صحیح آن شناخته شده نیست. در این مقاله یک مورد میلولیپوم غده فوق کلیوی که به طور تصادفی در بررسی رادیولوژیک شکم دیده شده است، معرفی می گردد.

معرفی بیمار

بیمار مرد ۵۸ ساله ای بود که با سابقه فشار خون خفیف جهت بررسی توده غده فوق کلیه راست به کلینیک غدد معرفی شده بود. توده فوق کلیه این بیمار در سونوگرافی شکم به هنگام بررسی علت درد شکمی ناحیه اپیگاستر، به طور تصادفی دیده شده بود. در معاینه فشار خون ۱۳۰/۸۰ میلی متر جیوه و ضربان قلب ۸۰ در دقیقه بود. معاینه قلب، ریه و شکم بیمار طبیعی بود. سابقه بیماری خاصی جز فشارخون خفیف نداشت و تنها، داروی آنتولول مصرف می کرد. در بررسی آزمایشگاهی نتایج زیر دیده شد: $\text{Hb}=15/3 \text{ gr/dl}$, $\text{FBS}=99 \text{ mg/dl}$, $\text{cr}=0/9 \text{ mg/dl}$, $\text{Na}^+=130 \text{ meq/l}$, $\text{K}^+=5 \text{ meq/l}$, $\text{VMA}=6/1 \mu\text{g/day}$ ادرار، $\text{Metanephrin}=237/1 \mu\text{g/day}$ ادرار و $\text{cortisol}=49/61$ ادرار که همگی در محدوده نرمال بود. در سونوگرافی بیمار توده ای در قسمت فوقانی کلیه راست و تحتانی کبد با دانسیته چربی و اندازه حدود $68 \times 58 \text{ mm}$ گزارش شده بود. جهت بررسی بیشتر CTscan آدرنال انجام شد. نتیجه مطالعه حضور یک توده با دانسیته چربی بین قطب فوقانی کلیه راست و

غده فوق کلیه وجود داشت نسبتاً بزرگ بود. این توده به طور تصادفی در تصویربرداری شکم مشخص شده بود و بعد از جراحی تغییر در فشار خون بیمار دیده نشد که می‌تواند همراهی تصادفی بیماری کوشینگ، کمبود آنزیم ۲۱ هیدروکسیلاز، بیماری آدیسون، فئوکروموسیتوما، هیپرآلدوسترونسم اولیه و تومور غده فوق کلیه گزارش شده است [۱۴-۱۸]. حتی در یک مورد همراهی آن با MEN I نیز گزارش گردیده است [۱۹]. اختلالات آدرنال، تیروئید، کارسینوئید و تومورهای لیپوماتوز در بیماری MEN I دیده شده است. اگر چه ضایعات آدرنال جزء علائم اصلی در MEN I نیست ولی در یک مطالعه ضایعات آدرنال در ۳۶ تا ۴۰ درصد بیماران با MEN I گزارش شده است [۲۰، ۲۱]. روش انتخابی برای اثبات تشخیص میلولیوم CTscan است که توده فوق کلیه، کپسول‌دار با حدود مشخص حاوی چربی را نشان می‌دهد. وجود دانسیته چربی (hypo dense) در توده فوق کلیه برای میلولیوم تشخیصی است [۲۲، ۲۳]. کلسیفیکاسیون به طور شایع در میلولیوما دیده می‌شود که در بعضی موارد باعث اشکال در تشخیص قطعی با تصویربرداری می‌شود [۱۰، ۱۳]. تشخیص‌های افتراقی میلولیوما عبارتند از: رتروپیتونال لیپوما، لیوسارکوما، آنژیومیولیوما غده فوق کلیه، رتروپیتونال تراتوما، آدنوم فوق کلیه، کارسینوما فوق کلیه و متاستاز به غده فوق کلیه. به دلیل این که میلولیوم فوق کلیه از نظر هورمونی غیرفعال است و ترشح هورمونی ندارد، اگر تشخیص قطعی آن با تصویربرداری امکان‌پذیر باشد، لازم نیست بیمار تحت بررسی غددی قرار گیرد؛ ولی اگر تشخیص قطعی با تصویربرداری داده نشود، بررسی غددی کامل باید انجام شود. البته مواردی از همراهی ترشح هورمون‌های دیگر با میلولیوم گزارش شده است [۲۴]. برای درمان توده‌های غده فوق کلیه، در صورتی که از نظر هورمونی فعال باشند یا اندازه بیش از ۴ تا ۶ سانتی‌متر داشته باشند، جراحی توصیه می‌شود. ولی در مورد میلولیوم این قانون صدق نمی‌کند زیرا در اکثر موارد میلولیوم‌ها خوش‌خیم و از لحاظ هورمونی غیرفعال می‌باشند و همچنین اغلب اندازه کمتر از ۶ سانتی‌متر دارند. به این علت که معمولاً اندازه تومور با علائم بالینی آن هماهنگی ندارد اگر تشخیص قطعی با تصویربرداری داده شود، در تمامی موارد احتیاج به جراحی وجود ندارد. در مواردی که توده کوچک و بدون علامت و به طور تصادفی مشخص شده باشد و در تصویربرداری تشخیص به اثبات رسیده باشد، توصیه به انجام پیگیری و کنترل هر یک تا دو سال با تصویربرداری می‌شود. در صورت عدم ایجاد علائم بالینی و ثابت ماندن اندازه تومور، دوره‌های پیگیری بیمار را می‌توان طولانی‌تر کرد ولی توصیه می‌شود که این پیگیری‌ها تا

کبد چسبیده به بازوی داخلی غده فوق کلیه راست بود. به علاوه بازوی خارجی غده فوق کلیه راست واضح نبود و توده مذکور کلیه راست را به پایین جا به جا کرده بود. (شکل ۱)

شکل ۱- اسکن کامپیوتری شکم بیمار، توده غده فوق کلیه راست دیده می‌شود

برای بیمار تشخیص احتمالی میلولیوم یا لیوسارکوم با توجه به نتیجه CTscan مطرح گردید. به دلیل اندازه تومور (بزرگتر از ۶ سانتی‌متر) و کنار گذاشتن بدخیمی تحت عمل جراحی قرار گرفت. در بررسی میکروسکوپی توده با اندازه ۴×۸×۱۱ حاوی بافت مغز استخوان (اریتروئید، میلوئید و مگاکاریوسیت) دیده شد و تشخیص، میلولیوم بود. بعد از جراحی در پیگیری‌ها تا ۶ ماه تغییری در فشار خون بیمار دیده نشد.

بحث

میلولیوما اولین بار توسط Gierke در سال ۱۹۰۵ گزارش و در سال ۱۹۲۹ توسط Oberling به این نام نامیده شد [۵، ۶]. بر اساس اطلاعات ما تنها سه مورد میلولیوم در مجلات فارسی گزارش شده است [۷، ۸] و تا سال ۲۰۰۲ کمتر از ۲۰۰ مورد در مجلات انگلیسی زبان چاپ شده است [۹]. میلولیوم، بیشتر در دهه پنجم تا هفتم زندگی به طور مساوی در هر دو جنس دیده می‌شود [۱۰، ۱۱]. در غده فوق کلیه راست بیشتر از طرف چپ (نسبت راست به چپ ۳ به ۲/۱) و به ندرت به صورت دو طرفه دیده می‌شود [۱۰، ۱۱، ۱۲]. اندازه این توده بین ۲ میلی‌متر تا ۳۴ سانتی‌متر و وزن آن معمولاً تا ۵۹۰۰ گرم می‌باشد. این بیماری اغلب به صورت تصادفی در تصویربرداری‌ها (بیش از ۵۰ درصد موارد) مشخص می‌شود. همراهی آن با فشارخون بالا، ۲۶ درصد، با چاقی؛ ۲۵ درصد و با دیابت؛ ۲۶ درصد گزارش شده است که در بیشتر موارد به شکل تصادفی دیده می‌شود [۱۰، ۱۳]. این توده گاهی با درد شکمی همراه است، که علت آن می‌تواند اندازه بزرگ توده و یا خونریزی خود به خودی داخل آن باشد. این حالت اغلب در مواردی دیده می‌شود که بیشتر توده را بافت میلوئید تشکیل داده است. در بیماری که معرفی شد، توده‌ای که در

هورمونی می‌باشند، باید این بیماری مد نظر باشد. همچنین با توجه اینکه توده‌هایی با اندازه کمتر از ۱۰ سانتی‌متر احتیاج به درمان جراحی ندارند، در صورت تشخیص صحیح رادیولوژیک می‌توان آنها را تحت نظر قرار داده و از انجام جراحی غیرضروری اجتناب نمود. پس در صورت مواجه شدن با توده‌هایی با مشخصات فوق که ظن قوی بالینی برای تشخیص میلولیپوما در مورد آنها وجود دارد، می‌توان در صورت تشخیص دیگری در رادیوگرافی، قبل از هر اقدام دیگر از رادیولوژیست دیگری جهت گزارش آن کمک گرفت.

آخر عمر ادامه داشته باشد [۲۶،۲۵]. در مورد بیماران با تومورهای بزرگ بدون علامت (بیش از ۱۰ سانتی‌متر)، جراحی توصیه می‌شود زیرا احتمال ایجاد درد شکم، خونریزی خود به خودی و شوک به ویژه در میلولیپوم‌های بزرگ وجود دارد [۱۵]. برای بیمار معرفی شده نیز با توجه به اندازه بزرگ توده عمل جراحی انجام شد.

نتیجه‌گیری

در نتیجه با وجود نادر بودن میلولیپوم غده فوق کلیه، در بیمارانی که دارای توده‌های فوق کلیه به خصوص بدون عملکرد

References:

- [1] McDonnell WV. Myelolipomas of adrenal. *Arch Pathol* 1956;61:416-9.
- [2] Olsson CA, Krane RJ, Klugo RC, Selikowitz SM. Adrenal myelolipoma. *Surgery* 1973;73:665-70.
- [3] Aso Y, Homma Y. A survey on incidental adrenal tumors in Japan. *J Urol* 1992;147:1478-81.
- [4] Porcaro AB, Novella G, Ficarra V, Cavalleri S, Antonioli SZ, Curti P. Incidentally discovered adrenal myelolipoma. Report on 3 operated patients and update of the literature. *Arch Ital Urol Androl* 2002;74:146-51.
- [5] Gierke E. Über Knochenmarksgewebe in der Nebenniere. *Beitr Pathol Anat* 1905;311-24.
- [6] Oberling C. Les formations myelolipomateuses. *Bull Assoc Fr Etude Cancer* 1929;18:234-6.
- [7] Dadfar MR. Adrenal Myelolipoma: The first report of a rare tumor in Ahwaz. *Scientific Medical Journal Of Ahwaz University Of Medical Sciences* 2005;46:265-2.
- [8] Asgari M, Araghi M. Adrenal Myelolipoma: A Report of Two Cases. *Journal of Iran University of Medical Sciences* 2007;53(13):135-40.
- [9] Osborn M, Smith M, Senbanjo T, Crofton M, Robinson S, Rajan P. Adrenal myelolipoma—clinical, radiological and cytological findings: a case report. *Cytopathology* 2002;13:242-6.
- [10] Diekman KP, Hamm B, Phchartz H, Jonas D, Baucer HW. Adrenal myelolipoma: clinical radiologic and histologic features. *Urology* 1987;29:1-8.
- [11] Kenney PJ, Wagner BJ, Rao P, Heffess CS. Myelolipoma: CT and pathologic features. *Radiology* 1998;208:87-95.
- [12] Kanja HA, Noroha J, D Agillo AF, Amorosa JK, Amorosa LF. Bilateral adrenal myelolipomas with cushing syndrom. *JAMA* 1988;259:3034-6.
- [13] Lam KY, Lo CY. adrenal lipomatous tumors: a 30 year clinicopathologic experience at a single institution. *J Clin Pathol* 2001;54:707-12.
- [14] Hisamatsu H, Sakai H, Tsuda S, Shigematsu K, Kanetake H. Combined adrenal adenoma and myelolipoma in a patient with Cushing's syndrome: case report and review of the literature. *Int J Urol* 2004;11:416-8.
- [15] Han M, Burnett AL, Fishman EK, Marshall FF. The natural history and treatment of adrenal myelolipoma. *J Urol* 1997;157:1213-6.
- [16] Meaglia JP, Schmidt JD. Natural history of an adrenal myelolipoma. *J Urol* 1992;147: 1089-90.
- [17] Oliva A, Duarte B, Hammad R, Ghosh L, Baker RJ. Myelolipoma and endocrine dysfunction. *Surgery* 1988; 103: 711-5.
- [18] Ukimura O, Inui E, Ochiai A, Kojima M, Watanabe H. Combined adrenalmyelolipoma and phaeochromocytoma. *J Urol* 1995;154: 1470.
- [19] Raue F, Zink A. Clinical features of multiple endocrine neoplasia type 1 and type 2. *Horm Res* 1992;38:31-5.
- [20] Burgess JR, Harle RA, Tucker P, Parameswaran V, Davies P, Greenaway TM, Shepherd JJ. Adrenal lesions in a large kindred with multiple endocrine neoplasia type 1. *Arch Surg* 1996;131:699-702.
- [21] Skogseid B, Rastad J, Gobl A, Larsson C, Backlin K, Juhlin C, Akerström G, Oberg K. Adrenal lesion in multiple endocrine neoplasia type 1. *Surgery* 1995;118:1077-82.
- [22] Ilias I, Sahdev A, Reznik A, Grossman Aand Pacak K. The optimal imaging of adrenal tumours: a comparison of different methods. *Endocrine-Related Cancer* 2007;14:587-99.
- [23] Sanders R, Bissada N, Curry N, Gordon B. Clinical spectrum of adrenal myelolipoma: analysis of 8 tumors in 7 patients. *J Urol* 1995;153:1791-3.

- [24] Meyer A, Behrend M. Presentation and therapy of myelolipoma. *Int J Urol* 2005;12 (3):239-43.
- [25] Sharma MC, Kashyap S, Sharma R, Chumber S, Sood R, Chahal R. Symptomatic adrenal myelolipoma. Clinicopathological analysis of 7 cases and brief review of the literature. *Urol Int* 1997;59:119-24.
- [26] Han M, Burnett AL, Fishman EK, Marshall FF. The natural history and treatment of adrenal myelolipoma. *J Urol* 1997;157:1213-6.
- [27] Dieckmann KP, Hamm B, Pickartz H, Jonas D, Bauer HW. Adrenal myelolipoma: clinical, radiologic, and histological features. *Urology* 1987;14:1-8.